

Зазоряване

Днесъ ще ви говоря на два езика: на единъ староврѣмененъ и на единъ съврѣмененъ езикъ. Споредъ съврѣмения езикъ бихъ озаглавилъ днешната си бесѣда „зазоряване“, а споредъ стария езикъ бихъ я озаглавилъ „да се любимъ, да се обичаме!“

Свѣтътъ, това е единъ университетъ, universum, не зная какъ опрѣдѣлятъ съврѣменнитѣ коментатори въ своитѣ диксионери думата „университетъ“. „Uni“ значи единъ; „versum“ значи сжщински животъ. Тѣй че думата „университетъ“ означава проявление на сжщинския животъ.

Сега ние не говоримъ за нашата земя, ние не говоримъ за нашия малъкъ свѣтъ, който е толкова тѣсенъ, че хората въ него не могатъ да живѣятъ въ миръ, но ние говоримъ за широкия свѣтъ, за цѣлата вселена. Щомъ хората не могатъ да живѣятъ въ миръ, това показва, че свѣтътъ е тѣсенъ. Тамъ, дѣто има много грѣхове, това показва, че хората сж се събрали на тѣсно. Въ единъ обширенъ свѣтъ не може да има разногласие между хората. Слѣдователно, свѣтътъ, това е нашиятъ свѣтъ. Вселената е Божествениятъ свѣтъ, великото, идеалното въ човѣчеството, къмъ което всѣка душа се стреми. Азъ не взимамъ думата „душа“ въ такъвъ смисълъ, какъвто я разбиратъ всички. Не, азъ говоря за онази душа, за която ученитѣ днесъ до-